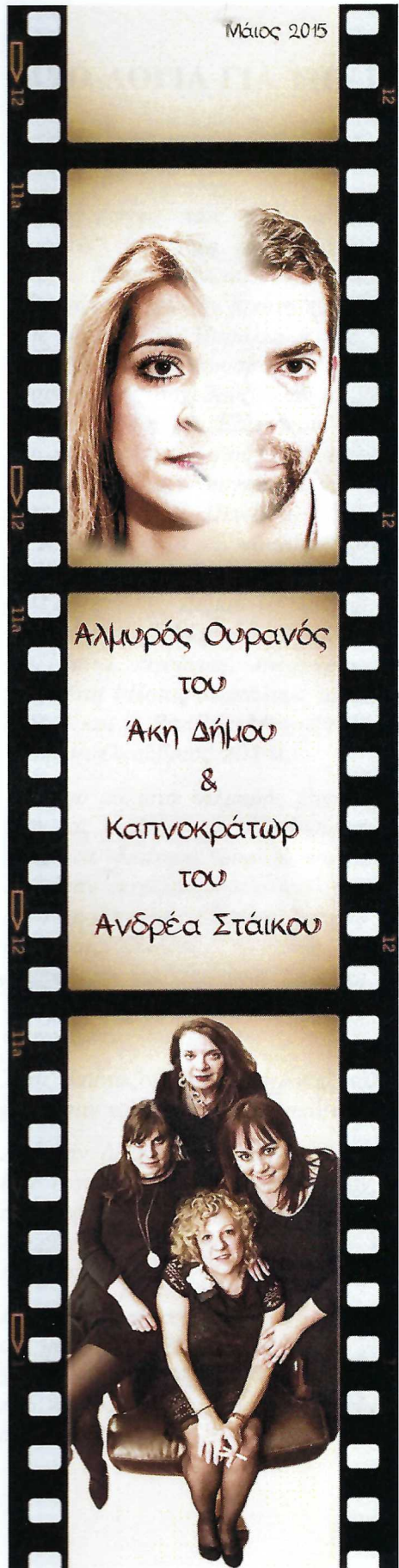

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Το ανέβασμα των δύο αυτών έργων, «Αλμυρός Ουρανός» του Άκη Δήμου και «Καπνοκράτωρ» του Ανδρέα Στάικου γίνεται στο πλαίσιο του εορτασμού των 30 χρόνων από την πρώτη εμφάνιση της Ομάδας μας στις Βρυξέλλες. Παράλληλα, με τα δύο αυτά έργα συνεχίζουμε την προσπάθειά μας να παρουσιάσουμε στους φίλους των Βρυξελλών σελίδες από την πλούσια παρακαταθήκη του Ελληνικού Θεάτρου, και ιδιαίτερα του σύγχρονου θεάτρου, μετά την γνωριμία μας με τη δουλειά 'νέων' συγγραφέων, όπως ο Γιώργος Παλούμπης («Το Πέναλτι», Φεβρουάριος 2009), ο ΑΡΚΑΣ («Εχθροί εξ αίματος», Δεκέμβριος 2010), ο Γιώργος Ηλιόπουλος («Desperados», Νοέμβριος 2011), ο Άκης Δήμου («Ντέστιν» και «Τα λουλούδια στην Κυρία», Μάρτιος 2012), ο Γιάννης Τσίρος («Αξόριστα πιγούνια», Ιανουάριος 2014), η Χρύσα Σπηλιώτη («Ποιος ανακάλυψε την Αμερική», Ιανουάριος 2014) και ο Βασίλης Μαυρογεωργίου («Μια τεράστια έκρηξη», Οκτώβριος 2014).

Το έργο μάλιστα «Αλμυρός Ουρανός» του Άκη Δήμου, που μας τιμά με την παρουσία του στην παράστασή μας, ένα ιδιαίτερα τρυφερό και συναισθηματικό έργο, έχει έναν επιπλέον συμβολισμό για μάζ, γιατί είναι ένα έργο άπαιχτο έως σήμερα. Άπαιχτο ήταν και το πρώτο έργο της Ομάδας, «Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης» του Γιώργου Σκούρτη, που ανέβηκε τον Ιούνιο του 1985, επίσης με την παρουσία του συγγραφέα.

Έτσι γιορτάζουμε τα 30χρονα πάλι με ένα άπαιχτο έργο, σαν να ξαναρχίζουμε από την αρχή.

Από την άλλη καταπιανόμαστε με ένα δύσκολο έργο, ένα έργο λόγου και συμβολισμών, όπως ο ίδιος ο συγγραφέας το χαρακτηρίζει, τον «Καπνοκράτορα» του Ανδρέα Στάικου, που μας τιμά και αυτός με την παρουσία του.

Ελπίζουμε να μπορέσουμε να μεταφέρουμε στη σκηνή όχι μόνο τον ενθουσιασμό και τη χαρά μας για τα 30 χρόνια ύπαρξης της Ομάδας, αλλά και τις συγκινήσεις που νιώθαμε κατά την προετοιμασία των έργων αυτών στις πρόβες.

Η ομάδα

Άκης Δήμου –Βιογραφικό

Γεννήθηκε στην Αμαλιάδα στις 7 Οκτωβρίου 1964 και ζει στη Θεσσαλονίκη. Αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης, όπου και ολοκλήρωσε και μεταπτυχιακό (Διδακτορικό) με αντικείμενο το Ποινικό Δίκαιο και την Εγκληματολογία. Εργάστηκε ως δικηγόρος και υπήρξε σύμβουλος σε πρόγραμμα κακοποιημένων γυναικών του Κέντρου Ερευνών, αλλά τελικά τον κέρδισε ολοκληρωτικά το Θέατρο. Όχι μόνο γράφει θέατρο αλλά και επιπλέον διδάσκει θέατρο, δραματολογία και θεατρική γραφή στη Δραματική Σχολή του Θεάτρου Βουτσινά στη Θεσσαλονίκη.

Πρωτοπαρουσιάστηκε το 1995 στη Θεσσαλονίκη με τον μονόλογο "...και Ιουλιέττα" (Πειραματική Σκηνή της Τέχνης, Θέατρο "Αμαλία").

Ακολούθησαν τα έργα "Η Σαμάνθα και ο Μαξ στο βυθό της ασφάλτου" (1996), "Απόψε η μουσική" (1997), "Τα λουλούδια στην κυρία" (1998), "Σβήσε μου το γέλιο" (1998), "Η ψίχα του νερού" (1999), "Το δάκρυ των χεριών" (1999–2000), "Ανδρομάχη ή τοπίο γυναίκας στο ύψος της νύχτας" (1999), "Αιώνες μακριά απ' την Αλάσκα" (2001), "Μου θυμίζεις φιλία" (2002), "Ονειρική Οδύσσεια" (2004), "Ένα φως για κάθε σκοτάδι" (2004), "Ντέστιν" (2004), "Η Μαργαρίτα Γκωτιέ ταξιδεύει απόψε" (θεατρική μεταγραφή του μυθιστορήματος του Α. Δουμά "Η κυρία με τις καμέλιες", 2005), "Το αίμα που μαράθηκε" (θεατρική μεταγραφή του μυθιστορήματος του Κ. Χρηστομάνου "Η κερένια κούκλα", 2007), "Η νύχτα των μυστικών" (2007), "Απόψε τρώμε στην Ιοκάστης" (2008), "Αν ακούει το φεγγάρι" (2009), "Η κυρία Κούλα" (θεατρική μεταγραφή της ομώνυμης νουβέλας του Μ. Κουμανταρέα, 2010), "Λωξάντρα" (θεατρική διασκευή του ομώνυμου έργου της Μαρίας Ιορδανίδου, 2010), "Αν αργήσω κοιμήσου" (2011), "Όθων και Ποθούλα" (2012), "Μυστικοί αρραβώνες" (θεατρική μεταγραφή του ομώνυμου μυθιστορήματος του Γ. Ξενόπουλου, 2014).

Το σύνολο των έργων του κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Αιγόκερως», ενώ έργα του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, γαλλικά, ισπανικά και πορτογαλικά και έχουν παρουσιαστεί στο αγγλικό και ισπανικό κοινό.

Ο Άκης Δήμου και το "νέο" Ελληνικό Θέατρο

Η εξέλιξη του σύγχρονου, "νέου Ελληνικού Θεάτρου"¹, ήταν πολύ γρήγορη και απότομη, μετά τη μεταπολίτευση. Έτσι, ενώ τη δεκαετία του 1950 ουσιαστικά ο Ιάκωβος Καμπανέλλης θέτει τις βάσεις για το μεταπολεμικό ελληνικό θέατρο και τον ακολουθεί μια πληθώρα σημαντικών θεατρικών συγγραφέων όπως οι Γιώργος Σεβαστίκογλου, Μανώλης Κορρές, Κώστας Μουρσελάς, Δημήτρης Κεχαϊδής, Μήτσος Ευθυμιάδης, Μάριος Ποντίκας, Γιώργος Σκούρτης, Λούλα Αναγνωστάκη, Κωστούλα Μητροπούλου, Βασίλης Ζιώγας, Γιώργος Διαλεγμένος, Μπάμπης Τσικληρόπουλος, Γιώργος Μανιώτης, Γιάννης Χρυσούλης και πολλοί άλλοι, τα τελευταία χρόνια μια νέα φουρνιά θεατρικών συγγραφέων εμφανίζεται στο προσκήνιο.

Χαρακτηριστικό τους η σύγχρονη θεματολογία, με έμφαση στα προβλήματα –κυρίως των νέων– της σημερινής καθημερινής ζωής, αλλά και η ιδιαίτερή τους ενασχόληση με το θέατρο πολλές φορές με την ιδιότητα του ηθοποιού αλλά και του σκηνοθέτη των έργων που οι ίδιοι γράφουν. Άλλοι γράφουν ρεαλιστικά και, κάποτε, ακραία ρεαλιστικά, όπως π.χ. ο Γιώργος Παλούμπης, το έργο του οποίου "Πέναλτι" ανεβάσαμε τον Φεβρουάριο του 2009, ενώ άλλοι, όπως ο Βασίλης Μαυρογεωργίου το έργο του οποίου "Μια τεράστια έκρηξη" ανεβάσαμε τον Οκτώβριο του 2014, συγκινούνται από το παραμύθι και τις ιστορίες με στοιχεία φανταστικά και μεταφυσικά. Άλλοι συγγραφείς χρησιμοποιούν συχνά και τα δύο στοιχεία, το ρεαλιστικό και το φανταστικό-μεταφυσικό, δημιουργώντας ανάλογα θεατρικά έργα, όπως ο Γιώργος Ηλιόπουλος το ρεαλιστικό έργο του οποίου "Desperados" ανεβάσαμε τον Νοέμβριο του 2011.

Ο Άκης Δήμου ανήκει σ' αυτή την κατηγορία. Στα έργα του συχνά υπάρχει το φανταστικό αλλά και το ποιητικό στοιχείο –όπως στο έργο που παρουσιάζουμε σήμερα, ενώ άλλες φορές είναι έντονος ο ρεαλισμός.

Καθιερώθηκε με το έργο "...και Ιουλιέττα" που πρωτοπαρουσιάστηκε στη Θεσσαλονίκη με την Λυδία Φωτοπούλου σε σκηνοθεσία Πέτρου Ζηβανού.

Η εξέλιξή του από κει και πέρα ήταν ραγδαία και κατέκτησε όχι μόνο το κοινό της Θεσσαλονίκης αλλά και της Αθήνας. Τα έργα του άρχισαν να βρίσκουν μεγάλη απήχηση σε ένα νέο κοινό, λίγο έξω από το παραδοσιακό θεατρικό κοινό, όπως είχε διαμορφωθεί στις προηγούμενες δεκαετίες.

¹ Με τον όρο «Νέο Ελληνικό Θέατρο» συνήθως νοείται το μετά το 1821 θέατρο, σε αντιδιαστολή με το Αρχαίο Ελληνικό Θέατρο. Εδώ όμως επιχειρούμε μια σύντομη αναφορά στο σημερινό θέατρο, στις αρχές του 21ου αιώνα.

Ταυτόχρονα ασχολήθηκε και με τη θεατρική διασκευή λογοτεχνικών έργων όπως η "Λωξάντρα" της Μαρίας Ιορδανίδου ή "Η Κυρία Κούλα" του Μένη Κουμανταρέα, που βρήκαν επίσης μεγάλη ανταπόκριση στο θεατρικό κοινό. Πρόσφατα διασκεύασε για το Εθνικό Θέατρο το μυθιστόρημα του Γρηγορίου Ξενόπουλου "Μυστικοί αρραβώνες", που παίχτηκε με μεγάλη επιτυχία τη σεζόν 2014-2015 στο Θέατρο REX, Σκηνή «Μαρίκα Κοτοπούλη», σε σκηνοθεσία Σωτήρη Χατζάκη.

Το ίδιο κοινό άρχισε να γεμίζει συχνά τις αίθουσες με πειραματικές ή "ανήσυχες" σκηνές που παρουσίαζαν έργα και άλλων νέων συγγραφέων όπως οι Γιώργος Παλούμπης, Γιώργος Ηλιόπουλος Γιάννης Τσίρος, Χρύσα Σπηλιώτη, και Βασίλης Μαυρογεωργίου (έργα των οποίων έχουμε ήδη παρουσιάσει), Σάκης Σερέφας, Δημήτρης Δημητριάδης, Ανδρέας Στάικος, Παναγιώτης Μέντης, Λεωνίδα Προυσαλίδης, Λένος Χρηστίδης, Λένα Διβάνη, Λία Βιτάλη, Τάκης Χρυσούλης, Βασίλης Κατσικονούρης, Αντώνης Νικολής, Μιχάλης Ρέππας και Θανάσης Παπαθανασίου, Γιάννης Κοντραφούρης, Γιώργος Μπακόλας για να αναφέρουμε μερικούς.

Ένα ενδιαφέρον χαρακτηριστικό αρκετών νέων συγγραφέων είναι ότι συχνά χρησιμοποιούν νέες σκηνικές γραφές, αλλά και τρόπους έκφρασης όπως το "δημιουργικό θέατρο" ή "θέατρο επινόησης", όπως συχνά μεταφράζεται στα Ελληνικά ο όρος Devised Theater που συχνά λέγεται και collaborative creation, μία μορφή θεάτρου όπου το κείμενο δεν γράφεται από έναν ή περισσότερους συγγραφείς αλλά προκύπτει από συνεργασία και αυτοσχεδιασμούς μιας ομάδας ανθρώπων, όχι απαραίτητα ηθοποιών. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Ανδρέα Στάικου που τα περισσότερα έργα του διαμορφώνονται στις πρόβες.

Αλμυρός Ουρανός

Μια γυναίκα και ένας άντρας, ποιητές και οι δύο, συναντώνται στο παραθαλάσσιο σπίτι εκείνης μετά από παράκληση-αίτημα εκείνου. Καλοκαίρι απόγευμα, ξετυλίζουν τις σκέψεις τους γνωρίζοντας και αναγνωρίζοντας τους βαθύτερους εαυτούς τους.

Βιώματα κρυμμένα καλά στο πίσω μέρος του μυαλού, επιθυμίες, μελαγχολικά παράπονα από τη ζωή αλλά ταυτόχρονα και δύναμη για τη ζωή ξεφεύγουν με έντονη ποιητική διάθεση από τα χείλη των δύο ποιητών. Το αρσενικό και το θηλυκό ερωτικό στοιχείο έντονο και παρόν, παρά τις όποιες διακυμάνσεις του και αμφιταλαντεύσεις του στο παρελθόν. Εκείνη με μια ξεχασμένη πια γυναικεία ερωτική ανάμνηση, εκείνος με αναζήτηση αντρικού έρωτα που «απέτυχε οικτρά». Όμως η απόσταση μεταξύ τους με τη συζήτηση και την ποιητική τους διάθεση δείχνει να μικραίνει τόσο πολύ που σε κάποια στιγμή οι παραδοσιακοί ρόλοι του άντρα και της γυναίκας φαίνεται να κυριαρχούν, και να έρχονται με τρόπο έντονο αλλά και ταυτόχρονα οδυνηρό στην επιφάνεια. Εκείνη του ζητά να φύγουν μακριά, να την συνοδεύσει στην παραλία κρατώντας την σφιχτά από το χέρι χωρίς να αφήσει τον αφρό να την «πάρει κοντά του». Εκείνος, ενώ της αποκαλύπτει ότι την αγαπάει «σαν συνένοχο», αρνείται να βγει έξω μαζί της, φοβάται τον έξω κόσμο γιατί «εκεί έξω όλα είναι ίδια, και μερικές φορές είναι φριχτά, χειρότερο από φριχτά, είναι ...ρηχά». Εκείνος είναι έτοιμος να ζήσει απομονωμένος μαζί της «εδώ» εκείνη θέλει να πάνε «εκεί» να φύγει από «εδώ» γιατί φοβάται τη ρουτίνα και τη φθορά της κοινής ζωής. «Θα γίνουμε ένα βαρετό ζευγάρι, ένα από κείνα τα ζευγάρια που τα βλέπεις και σου 'ρχονται δάκρυα στα μάτια από την πλήξη. Θα ξυπνάμε μαζί αναμαλλιασμένοι, κι ο ένας θα περιμένει τον άλλο να βγει απ' το μπάνιο θυμωμένος που αργεί. Θυμωμένοι ο ένας με τον άλλο από τις οκτώ το πρωί, το καταλαβαίνεις;»

Η σχέση που τόσο φαίνεται να έχουν ανάγκη και οι δυο τους θα μπορέσει να δημιουργηθεί μεταξύ τους μέσα από τη σύντομη συνάντησή τους ή θα διαλυθεί πριν καν γεννηθεί;

Ο συγγραφέας δανείστηκε για το έργο στίχους ποιητών:

«Ακόμη βρέχει. Αιώνιως φαίνεται θα βρέχει...»

Οδυσσέας Ελύτης, Το ημερολόγιο ενός αθέατου Απριλίου, *Ικαρος* 1984.

«Από μια άποψη δεν ονειρεύτηκα ποτέ / κανένα πρωινό δεν αναγνώρισα δικό μου.

Δεν είσαι κανείς και κάποιος έχει ξαφνικά μια αίσθηση λύπης.»

Μαρία Λαϊνά, Σημεία στίξεως, *Κέδρος* 1979 - *Στιγμή* 1991.

«Κοιμήσου καραμέλα μου για να σε πιπιλίσω.

Κάποτε νιώθω να 'μαι ανάμεσα σ' αυτούς που δε γνώρισα ποτέ »

Οδυσσέας Ελύτης, Εκ του πλησίον, *Ικαρος* 1998.

«Μια δυνατή και καθαρή αιωνιότητα που δεν κουράζει, αλλά μερικές φορές πονούν τα μάτια σου.»

Μαρία Λαϊνά, Ρόδινος Φόβος, *Στιγμή* 1992 - *Καστανιώτης* 2002

«Γρήγορα η ώρα πέρασε. Μεσάνυχτα κοντεύουν.»

Σαπφώ, μετάφραση Οδυσσέας Ελύτης, *Ικαρος* 2004

Ανδρέας Στάϊκος - Βιογραφικά στοιχεία

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1944. Πήρε πτυχίο Φιλολογίας από το Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και το 1967 έφυγε για το Παρίσι όπου ξεκίνησε θεατρικές σπουδές. Εκεί σπούδασε στο Conservatoire National d' Art Dramatique και παρέμεινε μέχρι το 1981 γράφοντας και δουλεύοντας ως βοηθός σκηνοθέτη στο πλάι του μεγάλου σκηνοθέτη Αντουάν Βιτέζ.

Έγραψε κυρίως θεατρικά έργα, τα οποία παρουσιάστηκαν σε κρατικές και ιδιωτικές σκηνές στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και σε άλλες πόλεις της Ελλάδας. Συνήθως γράφει θέατρο με τη σύμπραξη ομάδας ηθοποιών, κατά τη διάρκεια των δοκιμών. Εξαιτίας αυτής της ιδιομορφίας σκηνοθετεί ο ίδιος τα περισσότερα έργα του, στην πρώτη παρουσίασή τους.

Η ιδιότυπη θεατρική γραφή του είναι αποτέλεσμα της δυναμικής των προβών με τους ηθοποιούς. Ο ίδιος έχει αναφέρει χαρακτηριστικά: "Η γραφή γεννούσε αυτομάτως τη σκηνοθεσία τους και η σκηνοθεσία γεννούσε αυτομάτως τη γραφή τους. Σύγχυση ή ταύτιση της γραφής και της σκηνοθεσίας."

Παράλληλα έχει μεταφράσει στα ελληνικά πληθώρα θεατρικών έργων Γάλλων κλασικών συγγραφέων όπως οι Molière, Racine, Laclos, Marivaux, Lesage, Denon, Musset, Labiche, Paul Claudel.

Ασχολείται ενεργά με τη διδασκαλία τόσο σε ελληνικά πανεπιστήμια (Τμήμα Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης του Παντείου Πανεπιστημίου Αθηνών, Τμήμα Θεάτρου του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης) όσο και εκτός του αυστηρώς οριζόμενου ως ακαδημαϊκού χώρου. Υπήρξε επί μία δεκαετία διευθυντής του Εργαστηρίου Θεατρικής Μετάφρασης στο Κέντρο Λογοτεχνικής Μετάφρασης του Γαλλικού Ινστιτούτου Αθηνών και αργότερα συνεργάτης του Ευρωπαϊκού Κέντρου Λογοτεχνικής Μετάφρασης του οποίου υπήρξε ιδρυτικό μέλος και πρόεδρος του Δ.Σ και δάσκαλος θεατρικής γραφής στο «εργαστήρι του βιβλίου» του ΕΚΕΒΙ.

Θεατρικά έργα του, τα περισσότερα των οποίων, όπως αναφέρθηκε, σκηνοθέτησε για πρώτη φορά ο ίδιος:

«Δαίδαλος», (1971), «Κλυταιμνήστρα», (1974), «Καρακορούμ», (1989), «1843», (1990), Το μικρό δαχτυλάκι της Ολυμπιάδος, (1992), «Φτερά Στρουθοκαμήλου», (1994) – η έκδοση του 2001 από τα 'Ελληνικά Γράμματα' περιείχε και τα θεατρικά έργα: «Δαίδαλος», «Κλυταιμνήστρα», «Το μήλον της Μήλου» και τέσσερα μονόπρακτα «Το ραντεβού», «Dum Spiro Spero», «Ελευθερία λόγου» και το λιμπρέτο «Το κόκκινο φτερό», «Το μήλον της Μήλου», (1996), «Η αυλαία πέφτει», (1999), «Ακόλαστες Εσπερίδες» (2003) « Καπνοκράτωρ», (2005), «Ναπολεοντία», (2007), «Μερόπη», (2010), «Αλκηστis και όνειρα γλυκά», (2012).

Έχει γράψει τρία πεζογραφήματα που εκδόθηκαν από τις εκδόσεις 'Άγρα' :

«Αισχροτάτη Εριέττα», (2002), «Επικίνδυνες μαγειρικές» (2002) και «Βηθσαβέ» (Άγρα, 2012) , από τα οποία το «Επικίνδυνες μαγειρικές» μεταφράστηκε σε περισσότερες από 20 γλώσσες.

Έχει επίσης γράψει και το σενάριο για την ταινία «Σταγόνα στον Ωκεανό» μαζί με τη σκηνοθέτιδα Ελένη Αλεξανδράκη.

Καπνοκράτωρ

Τέσσερις γυναίκες με συμβολικά ονόματα: *Ιφιγένεια* που παραπέμπει σε ηρωική και ένδοξη καταγωγή, ξεπεσμένη φιγούρα και μανιακή καπνίστρια σε κατάσταση στέρησης, *Λέλα*, όνομα εύηχο που όμως δεν σημαίνει τίποτα, παλιά φίλη της, νεότερη αλλά και κραταιότερη εκδοχή της, *Περσεφόνη*, όνομα παγανιστικό με αναφορά στη γεωργία και στην παραγωγή, καθημερινή και συνηθισμένη, και *Γεωργία*, όνομα χριστιανικό, εξαδέλφη της Περσεφόνης, εντελώς γήινη, ζωντανή και πραγματική. Η ιστορία εκτυλίσσεται στην Αθήνα μερικά χρόνια μετά το τέλος του εμφυλίου πολέμου, με πλοκή μυστηρίου και κυρίαρχο στοιχείο το τσιγάρο και την έλλειψή του, που παραπέμπει και στον κυρίαρχο άνδρα, τον προμηθευτή των τσιγάρων και της ηδονής τους, τον καπνοκράτορα, που διαχέεται παντού στη σκηνική ατμόσφαιρα χωρίς όμως ποτέ να εμφανίζεται.

Η Ιφιγένεια, καλεί με επιστολή της τη Λέλα να την επισκεφθεί μετά από χωρισμό ετών, ζητώντας της να φέρει και τσιγάρα. Το μήνυμα παραπέφτει και η Περσεφόνη και η Γεωργία, άγνωστες σε αυτήν, εμφανίζονται στη θέση της Λέλας, πρόθυμες όμως να παίξουν σε ένα θεατρικό παιχνίδι, το ρόλο της Λέλας. Κάποια στιγμή η εμφάνιση της πραγματικής Λέλας βάζει τέλος στο παιχνίδι ταυτοτήτων, αλλά ταυτόχρονα ξετυλίγει την βασική ιστορία, με ήρωα έναν αξιωματικό, καπνοκράτορα-παντοκράτορα, ερωτικό σύντροφο και της Ιφιγένειας και της Λέλας στο παρελθόν. Χωρίς να το γνωρίζει η Ιφιγένεια, η Λέλα της τον είχε κλέψει. Η αποκάλυψη ότι ήταν-γιατί δεν ζει πια σκοτωμένος από το χέρι της Λέλας- ένας αντήρωας, λιποτάκτης και λαθρέμπορος τσιγάρων, λειτουργεί σαν την αίσθηση του καπνίσματος: ηδονή που διαλύεται σαν τον καπνό και καταλήγει στάχτη, μια απλή ανάμνηση που έχει αφήσει την πικρίλα της νικωτίνης στα χείλη. Χειρότερα ακόμη οι βαλίτσες που κουβαλά μαζί της η Λέλα είναι εντελώς άδειες και δεν περιέχουν τελικά τσιγάρα ως δώρο συμφιλίωσης και εξαγνισμού, οδηγώντας τις τέσσερις γυναίκες στη ματαίωση της αναμενόμενης ηδονής και ίσως στην αρχή μιας νέας ζωής;

Αλμυρός Ουρανός

του Άκη Δήμου

Παίζουν

Γυναίκα: Άννα Κωνσταντάτου

Άντρας: Νίκος Χατζούδης

Καπνοκράτωρ

του Ανδρέα Σταΐκου

Παίζουν (με τη σειρά που εμφανίζονται)

Περσεφόνη: Μαρία Πατακιά

Γεωργία: Αγγελική Καλλιάνου

Ιφιγένεια: Βαρβάρα Κάζιρα

Λέλα: Άννα Παναγοπούλου

Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς

Σκηνικά: Christian Guilmin

Κοστούμια: Αγνή Ντούτση (Καπνοκράτωρ)

Μουσική: Μάνος Νυχάς

Video Art: Νίκος Νυχάς

Αφίσα: Θόδωρος Κασάπης

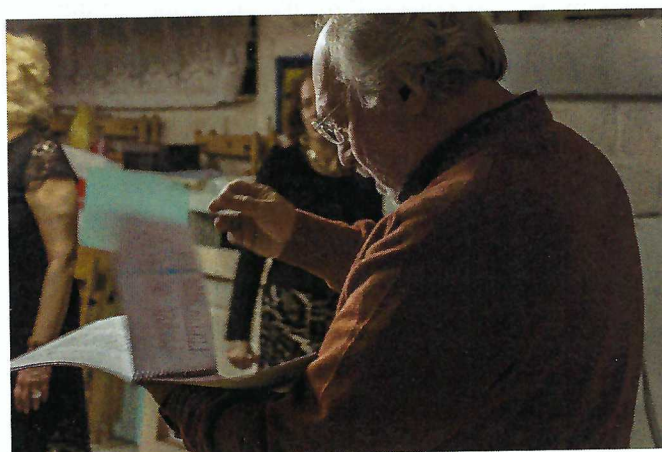
Μακιγιάζ: Μαριάννα Κολυβά

Τρις Ιωακειμίδου-Πατακιά

Τεχνικοί: Σταύρος Αβδούλος,

Φραγκίσκος Νικολιάν

Κατασκευή σκηνικών: Thierry Dupont

Η δραματουργία του Ανδρέα Στάικου Στοιχεία από άρθρο της Έλσας Ανδριανού, Θεατρολόγου

Το έργο του Ανδρέα Στάικου ηχεί σαν μια προσωπική ιδιαίτερη φωνή, σχεδόν ανοίκει στο τοπίο της νεοελληνικής δραματουργίας. Ο Στάικος είναι παντελώς απαλλαγμένος από τα βαρίδια του θεατρικού αντικατοπτρισμού της ελληνικής κοινωνίας. Αντιθέτως, την χρησιμοποιεί ανενδοίαστα ως ακομπλεζάριστος κοσμοπολίτης και δεν ορρωδεί προ ουδεμιάς ιστορικής ή πολιτισμικής «ιεροσυλίας». Ακόμη και στις περιπτώσεις που τα συμφραζόμενα ενός έργου παραπέμπουν στις απαρχές (π.χ. «1843», «Ναπολεοντία») της νεοελληνικής ιστορίας, αυτά λειτουργούν ως θεατρικό σκηνικό, όχι ως απήχηση της ιστορικής πραγματικότητας.

Εν γένει, δεν είναι η πραγματικότητα, αλλά η θεατρικότητα που βρίσκεται στον πυρήνα των αναζητήσεων του Στάικου και συνιστά κεντρικό κλειδί της δραματουργίας του. Ήδη από το πρώτο έργο, τον Δαίδαλο, ακόμη κι ένα αιματηρό ερωτικό τρίγωνο απομνημειώνεται ως αενάως επαναλαμβανόμενο με τους όρους της επαναληπτικότητας της πρόβας ή της θεατρικής παράστασης· η πράξη ισχύει ενώ ακυρώνεται επαναλαμβανόμενη και διακόπτεται για να ξανασυμβεί: «Τελειώσαμε γι' απόψε. Αύριο πάλι».

Στο ίδιο πλαίσιο η αλλαγή ρόλων, αφ' ενός παραμένει μια ισχυρή παραπομπή στη θεατρική λειτουργία, καθώς η ίδια η σχέση των προσώπων ορίζεται από τη δυνατότητά τους να αφίστανται του ρόλου μεταπηδώντας σε άλλον, αφ' ετέρου συνιστά θεματικό άξονα που χρησιμοποιεί το παιγνιώδες στην υπαρξιακή του διάσταση και παραπέμπει σ' ένα σχεδόν «μπεκετικό» σύμπαν.

Και είναι ακριβώς αυτή η ανταλλαξιμότητα που επιτρέπει ένα ισχυρό σχόλιο, όχι τόσο κοινωνιολογικό, όσο σημειολογικό, πάνω στον προσδιορισμό του τυχόντος όντος από τη θέση εξουσίας του. Το παιχνίδι –θεατρικό ή πρωτογενές όπως των παιδιών– συνιστά ένα είδος ελευθερίας που ενώ προσδιορίζει τις σχέσεις εξουσίας, συγχρόνως τις απελευθερώνει από το σχήμα τους στο βαθμό που τα πρόσωπα ανταλλάσσουν ρόλους και αλληλοπεριχωρούνται με απaráμιλλη άνεση.

Γενικώς, είτε στο πλαίσιο της δεδηλωμένης θεατρικότητας, όπως ορίζεται από το θέατρο εν θεάτρω, την πρόβα ή την οντισιόν (όπως η διαδικασία επιλογής συζύγου στο «Άλκηστις και όνειρα γλυκά»), είτε της αενάως υποκρυπτόμενης ρευστότητας που την υποδηλώνει, τα πρόσωπα στο έργο του Στάικου είναι υποκαταστάσιμα. Δεν ορίζονται καθεαυτά, αναγνωρίζονται από εξωτερικές παραμέτρους, ακριβώς όπως στο θέατρο η επαλήθευση ενός αντικειμένου μπορεί να αποτελεί πρόχειρη μεν, απόλυτη δε, ταυτοποίηση του προσώπου. Έτσι, στον «Καπνοκράτορα» η Λέλα δεν είναι η Λέλα, αλλά η φέρουσα σιγαρέτα, αγαπημένο αντικείμενο του Στάικου, φетиχιστικό και ευτελές: «Περσεφόνη, η κυρία έχει τσιγάρα, κι όποια έχει τσιγάρα είναι Λέλα. Κι εγώ, όταν είχα τσιγάρα, τι ήμουν; Λέλα ήμουν».

Τσιγάρα, τακούνια, κόκκινα νύχια και βρακιά –ποικίλα φетиχιστικά αντικείμενα, στερεότυπα και μη– υποκαθιστούν στο σύμπαν του Στάικου σοβαρότερα διακυβεύματα, όπως τις ανθρώπινες σχέσεις, τη μνήμη, εντέλει το νόημα του ζην, ενώ το «ζην λάθρα» –ή κατά λάθος– επιφορτίζεται αφ' ενός με την ακραία δραματικότητα του κλασικού θεάτρου που ο συγγραφέας γνωρίζει εις βάθος, αλλά ανατρέπει και συχνά παρωδεί, και αφ' ετέρου με την αγωνία της ανθρώπινης ερημίας. Στο θέατρο του Στάικου το αντικείμενο βαρύνει πολύ περισσότερο από το πρόσωπο. Σε ορισμένες περιπτώσεις το ίδιο το πρόσωπο βρίσκει τη σημασία του ως αντικείμενο. Έτσι, ο αναμενόμενος εραστής θα υπάρξει με τη μεταμόρφωσή του σε "ρενάρ".

Όλα τα πρόσωπα του Στάικου είναι αντανakλάσεις, όχι του συγγραφέα, αλλά του καλλιτεχνικού όντος ως σύλληψη των θραυσμάτων του ανθρώπινου. Πρόσωπα – προσωπεία, απατηλά φάσματα ή ομοιώματα· δεν κρύβουν κάτι και δεν συμβολίζουν τίποτε· είναι ό,τι επιτρέπει να διαφανεί η διαρκής τους μετάλλαξη. Έτσι, η Υψηλοτάτη στο «Καρακορούμ» υπερασπίζεται σθεναρά την απουσία οποιασδήποτε εσωτερικής συνοχής: «Αγαπήσατε δηλαδή, δηλαδή ξέρετε τι εννοώ, αγαπήσατε το ομοίωμά μου, ένα από τα αναρίθμητα αντίτυπα των ομοιωμάτων μου, την εμπορεύσιμη πλευρά του εαυτού μου. Η αλήθεια είναι πως δεν υπάρχει και άλλη πλευρά».

(<http://www.greek-theatre.gr/public/gr/greekplay/index/reviewview/31>)

Γενικότερα, αν δεν κάνω λάθος, αγαπάτε τις θεατρικές διασκευές λογοτεχνικών κειμένων. Πέρσι μεταφέρατε στο σανίδι τη νουβέλα του Μένι Κουμανταρέα «Η κυρία Κούλα». Τι ήταν αυτό που σας παρακίνησε να ασχοληθείτε με τη συγκεκριμένη νουβέλα;

Η συμπάθειά μου γι' αυτήν την άδοση γυναίκα. Και η εμμονή μου στους άδοξους έρωτες, που είναι σ' όλες τις εποχές ίδιοι. (θυμίζω ότι η «Κυρία Κούλα» γράφτηκε το 1978). Σα να κληροδοτεί ο ένας έρωτας στον άλλο τις καταγίδες του μέσα στα χρόνια. Τα λόγια μπορεί ν' αλλάζουν, οι κραδασμοί ποτέ.

Για ποιον έλληνα ηθοποιό θα θέλατε να γράψετε έναν ρόλο;

Για πολλούς και για κανέναν. Και για να σας απαντήσω ακόμη διπλωματικότερα, ας πούμε ότι θα ήθελα να γράψω περισσότερο για εκείνον/ην τον/την ηθοποιό που θ' άνοιγε με το αίσθημά του τα παράθυρα του λόγου μου για να πάρουν οι θεατές αέρα.

Μιλήστε μου για τις θεατρικές σας και τις πεζογραφικές σας αγάπες.

Ο Γρηγόριος Ξενόπουλος, η Λούλα Αναγνωστάκη, ο Άντον Πάβλοβιτς Τσέχωφ. Ο Τένεσση Ουίλιαμς, χρόνια τώρα. Η «Αχάριστη» του Τσιτσάνη, το «Σίδερο» του Κραουνάκη και της Νικολακοπούλου – δύο εντελή, κατά τη γνώμη μου, μονόπρακτα. Η Μαργκερίτ Γιουρσενάρ παλιότερα και η «Νύχτα» του Αντονιόνι πάντα. Οι «Ακυβέρνητες Πολιτείες» του Τσίρκα, ο Κοσμάς Πολίτης, η Μάρω Δούκα. Η «Κλυταιμνήστρα» του Ανδρέα Στάϊκου. Ο Σολωμός, οι αβάσταχτα χαμηλόφωνοι μεσοπολεμικοί ποιητές, ο Γκάτσος και η Μαρία Λαϊνά... (τα αποσιωπητικά για όσους και όσα αυτή τη στιγμή αποσιωπά η μνήμη μου).

Δίνετε σκηνικές οδηγίες για τα έργα σας στον εκάστοτε σκηνοθέτη;

Τις απολύτως απαραίτητες. Αλλά μόνο τις απολύτως. Έτσι κι αλλιώς, ο λόγος είναι εκείνος που οδηγεί. Και πολλές φορές ερήμην των οδηγίων του συγγραφέα. Θέλω να πω, ότι υπάρχουν σε κάθε κείμενο μονοπάτια ερμηνείας του που ούτε εσύ που το γράφεις τα έχεις προβλέψει. Και που, ενίοτε, είναι και τα πιο ενδιαφέροντα. Ας σε (με) οδηγήσουν λοιπόν οι άλλοι σε αυτά. Έτσι κι αλλιώς, το «τι θέλει να πει ο ποιητής» μου ήταν πάντα πληκτικό στο ψάξιμό του. Εκείνος απλώς λέει (γιατί δεν μπορεί να κάνει), εσύ τι θες να πεις με όχημα το λόγο του;

Γράφετε θεατρικά έργα και πεζογραφία. Τι επιπτώσεις είχε αυτό στη ζωή σας και τι ήταν αυτό που σας οδήγησε στη γραφή; Ποια από τις δύο μορφές σας είναι πιο οικεία;

«Γράφω μόνο και μόνο για την προσωπική μου απόλαυση, απόλαυση ισοδύναμη του φαγητού, του κρασιού και των αισθήσεων. Προτιμώ να γράφω θέατρο γιατί είναι μια τέχνη που απαιτούνται σύντροφοι. Μέσω του θεάτρου εκφράζεται η κοινωνικότητά μου. Τις περισσότερες φορές, εν αγνοία τους, ερωτεύομαι τους ηθοποιούς μου. Αυτές οι σχέσεις έχουν μια μυστική συνάφεια με την εξέλιξη των χαρακτήρων. Επειδή γράφω πάνω στους ηθοποιούς μου, είναι σαν να δεσμεύομαι απέναντί τους να ολοκληρώσω ένα έργο που δεν θα αναλάμβανα σε καθεστώς μοναχικότητας. Δεν θα μπορούσα να ανταπεξέλθω ή να ολοκληρώσω ένα έργο που δεν θα το απολάμβανα σε καθεστώς μοναχικότητας. Το έργο βγαίνει από τη σκηνή για τη σκηνή. Έτσι αντιμετωπίζεται μια εύθυμη ραθυμία, ανευθυνότητα και οκνηρία. Δεν θα ήθελα να αποκρύψω ότι υπάρχει ένα είδος ναρκισσισμού. Πριν από το τελικό χειροκρότημα της πρεμιέρας από ένα κοινό για το οποίο μάλλον αδιαφορώ, μ' ενδιαφέρει το καθημερινό χειροκρότημα των άμεσων συνεργατών που είναι οι ηθοποιοί. Η συμμετοχή των ηθοποιών αφορά την έμπνευσή μου από αυτούς ως προσωπικότητες. Επειδή συμμετέχουν ψυχή τε και σώματι στο έργο και αυτό το αισθάνονται. Μ' άλλα λόγια, επωμίζονται τους ρόλους τους, δεν ερμηνεύουν. Δεν πηγαίνουν προς τον ρόλο, αλλά ο ρόλος έρχεται προς αυτούς στα δικά τους μέτρα. Τα πεζογραφήματα είναι ένα είδος ανάπαυσης του συγγραφέα, ένα διάλειμμα από τη θεατρική γραφή.»

Η κρίση ως συμβάν θεωρείτε ότι εντείνει την ερημιά και το κενό της σημερινής πραγματικότητας; Υπάρχει διέξοδος;

«Όλα τα καλά τα έργα στον κόσμο έχουν ως θέμα τους την ουτοπία, τη φθορά και τον χρόνο. Ο χρόνος δημιουργεί την κρίση, όχι η έλλειψη χρημάτων.»

Από το πρώτο ανέβασμα του «Καπνοκράτορα» από τον Ανδρέα Στάϊκο

30 Χρόνια Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήρι

Τον Φεβρουάριο του 1984 ξεκίνησε η περιπέτεια του Ελληνικού Θεατρικού Εργαστηρίου στις Βρυξέλλες (Atelier Théâtral Grec, Bruxelles) που συνεχίζεται έως σήμερα. Το πρώτο έργο ανέβηκε τον Ιούνιο του 1985, αφού χρειάστηκε κάποιος χρόνος για τις απαραίτητες διαδικασίες για τη σταθεροποίηση της Ομάδας και την επιλογή του κατάλληλου έργου. Το έργο αυτό ήταν ένα άπαιχτο έως τότε έργο του Γιώργου Σκούρτη, «Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης» και ο συγγραφέας τίμησε με την παρουσία του την πρώτη αυτή ιστορική παράσταση. Από τότε η Ομάδα ανέβασε με τον αυθορμητισμό και τη δυναμική του ερασιτέχνη πολλά έργα του Ελληνικού ρεπερτορίου, από κλασικά όπως οι «Εκκλησιάζουσες» του Αριστοφάνη έως σύγχρονα έργα νέων δημιουργών, όπως το «Μια τεράστια έκρηξη» του Βασίλη Μαυρογεωργίου.

Ένα σημαντικό μέρος της δουλειάς της Ομάδας αποτέλεσε το θέατρο «και για παιδιά και με παιδιά». Πολλές γενεές παιδιών από 5 ετών έως 17 πέρασαν από τη σκηνή του θεάτρου από το 1996 έως το 2008 και γαλουχήθηκαν στα μυστικά της εξαιρετικής αυτής τέχνης πλουτίζοντας τον εαυτό τους, αλλά και διασκεδάζοντας το κοινό των Βρυξελλών.

Οι εκδηλώσεις λοιπόν αυτού του Σαββατοκύριακου της Πρωτομαγιάς του 2015 είναι αφιερωμένες στα 30 χρόνια της ύπαρξης και της λειτουργίας του Ελληνικού Θεατρικού Εργαστηρίου. Επιλέξαμε για την περίπτωση αυτή δύο μονόπρακτα, το «Αλμυρός Ουρανός» του Άκη Δήμου και τον «Καπνοκράτορα» του Ανδρέα Στάϊκου, καθώς και την επανάληψη του έργου της Χρύσας Σπηλιώτη «Ποιος ανακάλυψε την Αμερική» με το οποίο και βραβευτήκαμε στο 30ό Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας. Το έργο μάλιστα του Άκη Δήμου, «Αλμυρός Ουρανός» παίζεται για πρώτη φορά, ένα συμβολικό γεγονός, που θυμίζει το επίσης άπαιχτο πρώτο έργο της Ομάδας το 1985. Πιστεύουμε ότι έτσι γιορτάζουμε τα 30χρονα της λειτουργίας της Ομάδας με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλίκα**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φάουστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) Τα μονόπρακτα: **Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεομοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες
- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
- 15) **Ο Σμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαρίς και Ηλιοστάτη**, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέπα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάρμπα Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
- 25) **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες

- 26) **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
- 27) **Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων**, της Μυρτώς Κοντοβά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
- 28) **Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας**, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
- 29) **Ο Γενικός Γραμματέας, του Ηλία Καπετανάκη**, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες
- 30) **Η Φεγγαρολούλουδη**, σε διασκευή από τις "1000 και μια νύχτες" και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες
- 31) **Τραγούδι για δύο**, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες
- 32) **Ψόφιοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο**, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες
- 33) **Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας**, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες
- 34) **Το Πέναλτυ**, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
- 35) **Ερωτόκριτος**, του Βιτσέντζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες
- 36) **Μια συνάντηση κάπου αλλού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2010, Βρυξέλλες
- 37) **Εχθροί εξ αίματος**, του Αρκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2010, Βρυξέλλες
- 38) **Ο Υπάλληλος**, του Μ. Χουρμούζη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2011, Βρυξέλλες
- 39) **Desperados**, του Γιώργου Ηλιόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2011, Βρυξέλλες.
- 40) **Τα λουλούδια στην κυρία και Destiny**, του Άκη Δήμου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2012, Βρυξέλλες
- 41) **Οι φοιτητές**, του Γ. Ξενόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2012, Βρυξέλλες,
- 42) **Φουσκοθαλασσιές**, του Δημήτρη Μπόγρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2013, Βρυξέλλες
- 43) **Αξύριστα πιγούνια**, του Γιάννη Τσίρου και **Ποιος ανακάλυψε την Αμερική** της Χρύσας Σπηλιώτη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιανουάριος 2014, Βρυξέλλες και Μάρτιος 2014, Καρδίτσα και Σοφάδες Καρδίτσας
- 44) **Μια τεράστια έκρηξη**, του Βασίλη Μαυρογεωργίου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2014, Βρυξέλλες

Η ομάδα μας συμμετείχε μέχρι σήμερα σε δύο διαγωνιστικά Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου:

Με το έργο «Νταλίκα» της Κωστούλας Μητροπούλου στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

Με το έργο «Ποιος ανακάλυψε την Αμερική;» της Χρύσας Σπηλιώτη στο 30ό Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας τον Μάρτιο του 2014 και διακρίθηκε με το βραβείο Β' Γυναικείου ρόλου (για δύο μέλη μας), το βραβείο Μουσικής Επένδυσης και έπαινο Σκηνοθεσίας.

Ευχαριστίες

Ευχαριστούμε τον πιατζέρο «ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ» και το «Newsville» για τη βοήθεια στην προώθηση της παράστασης καθώς και τον Γιάννη Γαβρά (ομάδα «Y-Grec») για την ευγενή παραχώρηση –ακόμη μία φορά– μέρους των σκηνικών.